

в стената... двусмислено обещава пробив И в “другото” враждебно, и в мене като преграда пред мене, пред нямото знание), От зейналата дупка в главата на Луцифер се пръква дъщеря му, повтаряща дословно неговия прекрасен лик, негово дете, негова любима, самият той като жена, раждащ от себе си чудовище след чудовище. Престъплението и позора на еротиката между мен и мен, на самолюбовта, на мъжкото майчинство “дебном” създават нередни деца. Дебненето като заредено с желание в яворовския език е обърнато към аза, то е име на принудата откъм другия в мен да се сътворява (*Яд ме е, че пропуснах много хубави настроения за стихове, - досега не съм написал -нищо. От утре почвам да се дебна, V, 135*), Редицата “стена - раждане - писане” (сглобихме я чрез припокриванията между три лирически текста) може да бъде внедрена и в подобен запис:

... стари и млади лирици.... посредственост...Но те няма какво друго да правят, защото са изправени пред една каменна стена, която трябва да разбият с главите си, за да отидат по-нататък. А тая каменна стена. - не обръщайте внимание на декадентски смелата фигура - тя е тяхното безсилие... Да, В лириката ний имаме ред мъртъвци, които ходят между живите по символа на тляска, даден им... от тъпанири... мястото па всякакъв вид мъртъвци е в гроба, защото иначе те отравям с гниенето си атмосферата, в която трябва да цъфне и даде плод новото и жизнеспособното.... V, 204-5.

Нещо от фантазмения състав и на “Ледена стена”, и на “Една дума” е впрегнато във фигурален опис на поетското безсилие, на неспособността да се пише. Презрителният речитатив на можещия относно неможещите е проблематизиран от лирическото писмо - там “тяхната” мъка е и “своя”. Понякога поетстването е представяно-преживявано като бърза рутина и автоматизирано производство (*Материалът за VI кн, е готов... Липсват само стихове, но през тия дни -ще гледам да заседна -няколко -нощи и да приготвя, V, 128*), друг път обаче проговорва нехаресване към собствената дарба и продуктивност (нямам нищо друго освен вестникарски антрефилета в стихове и празни декламации вроде “Към морето” и пр. ..., V, 121), което може би не е без връзка с рефрена (вече “високо” и “красиво” артикулиран) за лъжата, недостатъчността, неслучването в стихотворенето, с чувството за срам и безсил-